

Mount Hill Laneti: Günahlar ve Kurbanlar
Ramazan Balta

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hanife Sarıtaş
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Nigar Tekin

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025

ISBN: 978-625-5896-03-2

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

**MOUNT HILL LANETİ:
GÜNAHLAR VE KURBANLAR**

Acı, en büyük tecrübedir.

Ramazan Balta

YAZAR HAKKINDA

Kısacası benden bahsedecek olursak; adım, Ramazan Balta. 1 Mart 1993'te Adana'da doğdum. İlkokul ve liseyi Adana'da okudum. İşletme Fakültesi mezunuyum. Hayatımın dönüm noktası 2012 yılında aldığım İstanbul'da yaşama kararımıdır. Yıllar süren bir yaşam ve biriktirilen tecrübelerden sonra insanın içten içe pişmesi diye adlandırabileceğim o noktaya geldiğimi hissettiğim anda başladı asıl serüven.

Nereden geliyor bu kitap yazma ve yayınlama aşkı?" diyeceklere kısacık bir şeyler anlatabilirim. Çocukluk yıllarımda doğup büyüdüğüm şehirde (Adana) okumak bayağı zorlayıcıydı. Ne demem gerekir tam olarak bilemiyorum ama biraz yoksulluğun kıyısında gidip geldi hayatım. Elime geçen romanları (tabii ki de başkalarından ödünç aldıklarımı) okul sıralarında gizliden gizliye okuyup kendimce oluşturduğum ütopyalarda zaman geçiriyordum ve bu beni müthiş derecede mutlu ediyordu. Günümüz teknolojisine o zamanda ulaşamadığım için elimdeki defterime kısa kısa hikâyelerimi yazıp durdum. Yazdım, beğenmedim, sildim, yırttım, attım. Tekrar yazdım, tekrar beğenmedim ve tekrar silip yırtıp attım. Uzunca bir süre bu döngüde geçti yıllar ve tabii ki de okula odaklanmam gerekiyordu; ardından geçim derdi derken büyüdüm, iş sahibi olup şu anki noktaya geldim.

Kitaplar bana her zaman yazma ilhamı verip teşvik etti içten içe. Birçok yazım; yıllardır kendi elimle yırtıp attığım müsveddelere dönmüş, çöp kovasını boylamıştı. İlkokuldan bu yana yazdığım yazıların çoğunu bırakın kitap hâline getirmek; bir araya getirmeyi bile düşünmüyordum. Uzun süre sonra beynimde şimşekler çakmasına sebep olan bu kitabı bitirmek, en büyüğü anlamımdan birisiydi. Beni teşvik eden, tıkağım durumlarda bile beni destekleyen herkese teşekkür ederim.

ÖN SÖZ

Aniden zihninde bir çığlık yankılandı. Gözleri kapıya kaydı; orada, zincirlenmiş ve uzuvları kesilmiş bir ceset asılıydı. Bir insan bedeni... Kolları ve bacakları koparılmış, gövdesi tüyler ürperten bir biçimde ortada sallanıyordu. Brenda, nefesi kesilerek bu görüntüyle karşılaştığında, beyinde bir çığlık yükseldi. Kalbi delicesine atıyordu, dudakları uyuşmuştu, ses çıkaramıyordu. Gözleri kaymış, korku göz bebeklerini genişletmişti. Kulakları uğuldayarak kısık bir feryadı yankılamaya başladı: “Kaç, kaç buradan!”

Kasabalar geçmişin sırlarını saklamaya meyillidir. Yolları ne kadar tanıdık olursa olsun, geceleri hangi gölgeyi kimin takip ettiğini bilemezsiniz. Fısıltılar duvarların arasına sıkışır, sessizliğin içinde yankılanan bir çığlık, günler sonra kaybolmuş birinin habercisi olabilir. İşte burası, Mount Hill... Dışarıdan bakıldığında sıradan ama içinde karanlık bir kalp atan o kasabalardan biri.

Bazı hikâyeler sadece anlatılmaz; hissedilir, solunur, gece uykularınıza sızar. Sayfalar ilerledikçe, Mount Hill'in arka sokaklarında yürüyen karakterlerle birlikte korkuyu iliklerinize kadar hissedeceksiniz. Çünkü burada korku, sadece bir duygu değil; yaşayan, nefes alan ve zaman zaman kapınızı çalan bir varlık.

Kimileri, acının zamanla geçtiğini söyler ama yanılıyorlar.

Acı geçmez, şekil değiştirir. Bazen bir fısıltıya dönüşür.

Küçük bir kasabada geçen olaylar silsilesi, sizi içine çekecek ve tek solukta okuyup bitirmenizi sağlayacak. İnsan, hayatı boyunca acıyı da sevinci de tecrübe ederek yaşar. Ama bazıları sürekli arafta kaldığını düşünerek ne sevinir ne de acı çeker. Kasabada yaşayan ailelerin çoğu; korku, dehşet ve tedirginlik içinde hayatlarına devam etmenin getirdiği amansız duygularla savaşıyor. Bu arada acıya iyi geliyor diye dinlediğimiz müzik evrensel, derler ama insanlar evrensel müzik diye adlandırdığımız her notayı, her şarkı sözünü beğenmeyebilir. Lakin acı, her yerde aynı evrensellik duygusunu taşır. Acıya alışmak zorunda kalmak, en beterdir. O yüzden içinde bulunduğumuz hayatın acısını çıkarmaktansa, tadını çıkarmaya bakalım. Her zaman anı yaşayın ve asla arkanıza bakmayın.

1. BÖLÜM

29 Ekim 1990

Yanı başında çalan alarm, her sabah olduğu gibi Jack'i uykusundan uyandırmıştı. Gözlerini ovaladı, yatağından kalktı ve uyku sersemliğini atmak için bir süre dengesini sağlamaya çalıştı. Odası karmakarışıktı; giysiler her yerdeydi, kitaplar masanın üzerinde üst üste yığılmış, bazıları ise yere dağılmıştı. Yerde, haftalardır kaldırmadığı eski bir pizza kutusu duruyordu. Birkaç boş soda kutusu ise yatağın hemen yanında devrilmişti.

Yatağının altında bir şeyin ucunu fark etti. Eski bir dergi. Ya-vaşça eğilip dergiyi çıkardı. Derginin kapağında büyük harflerle "Uzayın Sırları" yazıyordu. Merakla sayfaları çevirdi, içinde uzayın derinliklerine dair yazılmış makaleler vardı. "Mars'ta Yaşam Mümkün mü?" başlıklı bir makaleye rastladı. Gözleri parladı, çocukluğundan beri gökyüzüne ve yıldızlara karşı özel bir ilgisi vardı. Makalenin bir bölümünü okumaya başladı, Mars'ın yüzeyindeki çetin koşulları ve olası keşifler üzerine yazılmış birkaç cümleyle takıldı.

Esneyerek kollarını havaya kaldırdı ve vücudunu iyice gerip pencereye doğru yürüdü. Odasının penceresinden dışarı baktığında gün yeni aydınlanıyordu. Tarlalara vuran güneş ışıkları, bulutların araya girmesiyle bir kapanıp bir açılıyordu. Sabahın serinliği, içeri sızan hafif bir rüzgârla birleşerek yüzünü okşuyordu. Gözlerini hafifçe kıstığında, babasını gördü. Kuyunun yanın-

daki ağacın altında oturmuş, derin düşüncelere dalmıştı. Babası, cebinden çıkardığı sigarayı yaktı ve dumanı ağır ağır içine çekti. Son günlerde hep bu hâldeydi; sessiz, düşünceli ve uzak.

Jack, babasını izlerken onun son günlerde neden bu kadar içine kapanık olduğunu merak etti. Babası, oturduğu yerden kalkıp doğruldu ve kasaba yoluna doğru yöneldi. Jack, onun yürüyüşünü bir süre daha izledi, ardından babası görüş açısından çıkmıştı. Gözlerini kapattı, bir an için derin bir nefes aldı ve düşüncelerini dağıtmaya çalıştı. Onu izlemeyi bırakıp her gün içinden sövdüğü kırık dökük dolabına yöneldi. Dolabın kapağını açtığında, içindeki dağınıklık gözünü tırmaladı. Giysilerini karıştırıp uygun bir şeyler aradı. Bulduğu kıyafetleri giydikten sonra aynanın karşısına geçti ve vücuduna uzun uzun baktı. Gözleri yorgundu ama kararlılıkla doluydu, sanki aynadaki yansımasıyla hesaplaşıyor gibi bir an durakladı. Yüzü, son birkaç günün stres ve geriliminden dolayı biraz solgundu. Ancak hâlâ gençliğin verdiği canlılık, yüz hatlarının derinlerinde kendini belli ediyordu.

Jack, kendine bir süre daha baktıktan sonra derin bir nefes aldı. Son bir yılda ne kadar büyüdüğünü düşündü. Saçlarını da düzelttikten sonra kapıya yöneldi.

Koridoru geçip merdivenlerden alt kata doğru inerken evin duvarlarının yıllardır bakımsız kaldığını fark etti. Patlayan bovalar, altında oluşan rutubet izleri, ahşap merdivenlerin gıcirtısı... Tüm bunlar, babasının sorumluluğunda olan şeylerdi. Ama babası, son zamanlarda evin bu durumuyla hiç ilgilenmiyordu. Jack, düşüncelere dalmış bir hâlde mutfağa yöneldi. Mutfaktan gelen sıcak yumurta kokusu dikkatini çekti ve bir an önce inip onu yeme isteği kafasında belirdi.

Mutfağa girdiğinde annesi Emili'e'yi tezgâhın yanında kahve yaparken buldu. Emilie, sabahın ilk ışıkları yüzüne vururken o kadar güzel görünüyordu ki, Jack gözlerini ondan alamadı. Emili'e'nin uzun sarı saçları, hafif dalgalı bir şekilde omuzlarına dökülüyor; zümrüt yeşili gözleri, ışıktâ parlıyordu. Yüzünde her zamanki sıcak ve nazik gülümsemesi vardı ama gözlerinin ardında bir yorgunluk ve kaygı gizliydi. Jack, annesinin ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark etti; sanki her sabah güneş onun için doğuyor gibiydi. Emili'e'nin elleri kahve fincanlarının üzerinde gezinirken, Jack'e dönüp gülümsedi.

Ocağın başında duran annesine bakarken onun yıllardır evin, bahçenin, tavuk kümesinin ve babasının kahrını çekmiş olduğunu düşündü. Annesine hayranlıkla bakıyordu, çünkü annesi tüm bu yükün altında bile her zaman sakin ve sabırlı kalmayı başarmıştı. Ancak Jack de kendi hayatına odaklanması gerektiğini biliyordu. Yaz bitmiş, okulların açılmasına sayılı günler kalmıştı. En büyük hayali, üniversiteye gidip bu kasabadan uzaklaşmaktı. Masaya oturdu ve annesine seslendi.

“Günaydın, anne.”

Annesi, arkasını dönüp gülümseyerek cevap verdi. “Günaydın, oğlum. Gel, kahvaltı hazır.”

Jack, masaya yerleşti. Ama kafasında hâlâ babasının davranışları vardı. “Babamın son günlerde çok düşünceli olduğunu görüyorum. Sebebini biliyor musun?”

Annesi, bir an duraksadı, ardından nazik bir sesle cevap verdi. “Kasabaya gideceğini söyledi ama inan ben de bilmiyorum. Ruh hâlini çözemiyorum. Neyse, bırak şimdi onu düşünmeyi, sıcacık yumurtanın tadını çıkar.”

Jack, annesinin onu geçiştirdiğini fark etti ama fazla üzerine gitmedi. Sıcak yumurtayı yerken, gözleri bir an için duvardaki saate takıldı. Tabasını bitirmek üzereyken annesine dönüp sordu. “Saatin yerini mi değiştirdin?”

Annesi, şaşırımış bir şekilde cevap verdi. “Hayır, o hep orada duruyordu. Neden böyle bir şey sordun?” Jack, masadan kalkarken cevap verdi. “Orada olduğunu yeni fark ettim anne, sorun yok, sadece bir soruydu.”

Kahvaltısını bitiren Jack, günlük rutinini tamamlamış olmanın verdiği rahatlıkla dışarı çıkmak için kapıya yöneldi. Neredeyse bir yıl önce annesinin aldığı beyaz spor ayakkabılara elini attı. Artık beyaz değil, krem rengine dönmüş, ipleri ise kararmıştı. Ayakkabısını giyerken, annesi elindeki tabakları tezgâha bırakmadan yanına geldi.

“Senin neyin var bugün? Durgun gibisin, oğlum.” dedi, gözlerinde endişe vardı.

Jack, annesinin bu sorusunu duymazdan gelmek istedi, çünkü kendisi de bu sorunun cevabını tam olarak bilmiyordu. Hayatından ne kadar zevk aldığını ya da neden çabaladığını bile bilmezken, nasıl olur da etrafına neşe saçabilirdi? Ergenliğini bile çabucak bitirmişti, belki de hiç yaşamamıştı. Yarım ağızla cevap verdi. “Sorun yok anne, arkadaşlarımla yanına gidiyorum, endişelenme.” Jack, çitleri geçip patika yoldan ilerlerken evinin arkasında bırakıyordu. Sabaha karşı ıslanan otları koparıp avucunda topluyor, sonra da elini açıp otların teker teker yere düşmesini seyrediyordu. Mount Hill Kasabası'nın yol ayırımına geldiğinde, henüz arkadaşlarını göremedi. Bir taşın üzerine oturup beklemeye başladı. Aniden esen rüzgâr, sabah güneşinin ısıyla birleşince teninde hoş bir his uyandırıyor. Gözlerini kapatıp bu

anın tadını çıkarmak istedi. Ama dakikalar sonra aniden gelen o ürkütücü sesle birlikte tüm vücudunu saran haz, yerini irkilmeye bıraktı. Tarlanın içinden bir şey ona doğru mu hareket ediyordu yoksa rüzgârın oradan oraya savurduğu çalılar mı ona oyun oynuyordu?

Jack, duyduğu seslerin giderek karmaşık hâle geldiğini hissetti ama ne olduğunu anlayamıyordu. Belki de arkadaşları ona şaka yapıyordu. Tedirgin bir ses tonuyla seslendi. “Heyyy Lora, sen misin?”

Bağırırken, gerçekten Lora'nın olmasını diledi. Ayağa kalkıp etrafına baktı ama kimseyi göremedi. Sesin geldiği yöne doğru bakıp yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Otlara yaklaştığında, bacakları sanki ilerlemek istemiyormuş gibi ağırlaştı. Artık vücudu esen rüzgârın tanımlayamıyordu, sıcak hava tüm benliğini esir almıştı; terliyordu. Sese dikkat kesildiği anda, tarlanın içinden yüzüne doğru gelen bir taş parçası kafasına çarptı. Kaşından kan akmaya başlamıştı. Neye uğradığını şaşırırdı. Eliyle açılan yere bastırdı ve acı içinde otlardan uzaklaşmaya başladı. Geri geri adım atarken, farkında olmadan yol ayrımına gelmişti. Arkasından bir el omzuna temas etti ve Jack'in göz bebekleri büyüdü. Elini kaşından çekti ama kan akımıyordu ve acı hissetmiyordu. Zaman durmuş gibi hissettiği anda, ince bir ses tonu onu kendisine getirdi.

“Sakin ol, Jack. Benim, Lora.” dedi hafif bir sesle. Lora, güneş ışığı saçlarının açık kahverengi dalgaları arasında dans ediyor, onu neredeyse bir hâle gibi çevreliyordu. Yüz hatları keskin ve simetrikti; belirgin elmacık kemikleri, küçük ve narin bir burnu ve hafifçe dolgun dudakları vardı. Yüzünde bir ifade değişimi, bir hüznün ve endişe bulutu dolaşıyordu ama aynı zamanda bir kararlılık, bir direnç de okunuyordu.

Lora'nın gözleri koyu kahverengi ve derin bakışlarla doluydu. Gözlerinde bir şeyler saklıydı, belki de yaşadığı son olayların ağırlığı, belki de daha fazlası. Jack, Lora'nın bakışlarındaki sertliği ve aynı zamanda kırılğanlığı görebiliyordu.

Jack, derin bir nefes alıp rahatladı. "Nerede kaldınız? Uzunca bir süre sizi bekledim!" dedi, hâlâ biraz sinirli bir ses tonuyla.

Gördüğü manzara karşısında şaşırان Lora, bir-iki adım yaklaştı ve Jack'in yüzüne doğru dikkatle bakmaya başladı. "Aman Tanrım, kaşına ne oldu, Jack? Kanıyor, farkında mısın?" diye sordu.

Birkaç dakikadır yaşadığı duruma sinirlenen Jack, yüksek bir sesle "Soruma cevap ver! Size neden bu kadar geciktiğinizi sordum? Nathan nerede? Taşı o attı değil mi? "Bu bir eşek şakası Lora, hâlime bak!" diye devam etti Jack, hâlâ öfkeliydi.

Lora, şaşkınlıkla başını salladı. "Ne saçmalıyorsun, Jack? Ben daha yeni geldim. Seni gördüğümde geri geri yürüyordun, sana seslendim ama duymadın. En sonunda yanına gelip omzuna dokundum. Ayrıca Nathan gecedен beri hasta, annemler onun yanında. Kasaba Doktoru Stella'ya götürdüler. Çok terliyor ve titriyor." dedi, endişeli bir sesle.

Duydukları karşısında Jack'in siniri yatıştı, yerini üzüntü ve endişe kapladı. "Olamaz, ciddi misin Lora?" diye sordu.

"Durumu hiç iyi değil." diye cevapladı Lora, gözlerinde kaygı dolu bir bakışla.

"Zavallı Nathan... Sebebi neymiş peki?" diye sordu Jack, endişeyle.

Lora, derin bir nefes alarak “Kanına bakıp bir sürü test yapmışlar ama hiçbiri sebebini açıklamaya yetmiyor. Doktor, bir tür zehirlenme olabileceğini söyledi.” dedi.

Nathan’ın hasta olduğunu duymak, Jack’in içinde ani bir duygu fırtınasına neden oldu. “Tamam, hemen size gidelim.” dedi, kararlı bir sesle.

Lora, Jack’in kaşındaki yarayı fark etti ve onu durdurdu. “Gideriz ama önce kaşına ne olduğunu anlat, Jack. Merak ediyorum!” dedi.

Jack, bir anlık duraksamayla şaşkınlık içinde bir ağacın altına geçti ve oturdu. Lora, eteğinden bir parça koparıp kanın aktığı yere bastırdı. Jack, normalde bu kadar acı verici olması gereken bir durumdayken, Lora’nın ona olan ilgisi ve dokunuşları nedeniyle tarifsiz bir mutluluk hissetti. Artık her gün kaşının açılmasına razıydı. Lora, Jack’in elini tutarken ondan olanları anlatmasını bekliyordu.

“Anlatacak mısın, Jack?” diye sordu Lora, sabırsızlıkla.

Jack, derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. “Sizinle her zamanki yol ayrımında buluşmak için bekliyordum. Gelmeniz uzun sürünce oturup düşüncelere daldım. O anda bir ses duydum ama nereden geldiğini anlayamadım. İkinci kez duyunca, tarladan geldiğine emin oldum. Oraya doğru yürüdüm, sen mi-sin diye de adını yüksek sesle bağırdım. Cevap gelmedi ama az sonra yüzüme doğru bir taş geldi ve kaşıma çarptı. Elimi oraya götürdüğümde kanamaya başlamıştı. Geri geri yürümeye başladım, sonra da omuzuma sen dokundun.”

Lora, Jack'in anlattıklarını dikkatle dinledi ve sonunda derin bir nefes aldı. "Ne yani, öylece durup dururken mi geldi taş? Başka ses duymadın mı, emin misin Jack?" diye sordu, merakla.

Jack, kafasını sallayarak cevap verdi. "Evet, eminim."

Lora, biraz duraksadı, ardından yavaşça konuşmaya devam etti. "Bu aralar ortaya çıkan söylentileri duydun mu peki?"

Jack, Lora'nın sorusuna karşı meraklandı. "Neymiş onlar?"

Lora, sesini alçaltarak "Kasabanın dışındaki Huran Gölü var ya? Orada balık tutmaya giden iki kişi öldürülmüş. Cesetlerini kıyıya vuran tekneden çıkarmışlar, babam söyledi." dedi, gözleminde korkuyla.

Jack'in zihninde, kasabalının eskiden anlattığı esrarengiz olaylar canlanıyordu. "Boğulmuşlar mı yani?" diye sordu, sesi titreyerek.

Lora, başını iki yana salladı. "Hayır, tekneleri sapasağlamış, herhangi bir zarar görmemiş. Ama vücutları için aynı şeyi söyleyemem. İkisinin de kolları kopmuş, gözleri oyulmuş. Çok kötü... Bunu söylerken bile kusabilirim." dedi, sesi titreyerek.

Jack, Lora'nın sözleri karşısında dehşete kapıldı. İçinden, bunu yapanın insani duygulara sahip olamayacağını düşündü. "Kim yapar böyle canice bir şeyi, Lora?"

Lora, çaresizlikle omuzlarını silkti. "Ortada herhangi bir şüpheli yok. Tuhaf olan da bu zaten, Jack."

"Jack, bugün duyabileceği bütün kötü haberleri duyduğunu düşündü. İçini kaplayan karanlık onu strese sokmaya başlamıştı. Ama Lora, yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona iyi bir haber ver-